

HANDOUT 1.1

Dialogoog mogelijk maken – twee visies voor één realiteit

Brief van Tabarlis naar zijn vriend Verlias

1 Tabarlis

Hallo Verlias,

Ik hoop dat het goed met je gaat, dat je in goede gezondheid verkeert, evenals al je familieleden en al je vrienden. Herinner je je dat ik je vertelde over een groep jongeren die van Planeet Aarde kwam, uit een klein hoekje genaamd Frankrijk? We hebben net 24 cycli samen doorgebracht en ik heb veel dingen te vertellen. Toen ze aankwamen, was er duidelijk een misverstand. Omdat we niet naar binnen konden in de ruimtehaven, vroegen we de mensen die daar werkten om hen te helpen met hun bagage en ons buiten te ontmoeten, maar ze werden nogal bot afgewezen. Ze waren echt verrast door deze reactie en wilden de Aardbewoners nooit meer zien. Ik geef toe dat ik dit incident niet durfde te noemen in hun bijzijn.

2 Tabarlis

Ze wilden meteen beginnen met de bouw van de school en al snel merkte ik dat er spanning was met de dorpsarbeiders. Natuurlijk hadden de arbeiders geen haast om het werk af te maken, aangezien ze per dag werden betaald. Hoe langer het project duurde, hoe meer geld ze zouden verdienen! En het was vaak hun enige bron van inkomen... Bovendien, na een paar zonnesteek, realiseerden de Aardbewoners zich dat het niet erg effectief was om te werken wanneer de 2 zonnen op hun hoogst aan de hemel stonden. Er waren andere momenten waarop we merkten dat ze erg ongeduldig waren. Als we naar de stad moesten, waren ze altijd ongeduldig tijdens het wachten op de Zamourion om vol te raken. Blijkbaar vertrekken op Aarde het vervoer op vaste tijden, zelfs als ze niet vol zijn! Ik vraag me echt af hoe chauffeurs hun kost verdienen...

3 Tabarlis

Ook deden ze iets vreemds op een dag: ze begonnen blikjes in de grond te begraven! Ik wilde bijna zeggen dat het zonde was omdat de mensen die ze op straat opraapten om het aluminium te verkopen ze niet zouden vinden, maar ik durfde het niet. Het kan een rituele praktijk van hen zijn... Oh ja, ze zeiden dat ze het walgelijk vonden. Aan mijn kant heeft iets wat ze deden me afgestoten - de manier waarop ze hun neus snuiten. In plaats van afval van hun lichaam in de natuur te af te stoten, houden ze het zorgvuldig in een papier. Jakkas! Walgelijk!

4 Tabarlis

Op een dag voelde ik me zo ongemakkelijk. Een van de meisjes in de groep ging rechtstreeks naar het hoofd van het dorp en vroeg waarom vrouwen gescheiden van mannen aten, waarom kinderen geen recht hadden om aan tafel te praten, enzovoort. Eerlijk gezegd heb ik het gevoel dat de Aardbewoners de ouderen niet respecteren. Ze vertelden me dat ze thuis allemaal samen in speciale huizen worden geplaatst!

5 Tabarlis

Bovendien verwaarlozen ze niet alleen hun voorouders, maar ze respecteren ook de goden niet! Op een dag zei een van hen heel eenvoudig tegen ons: "Ik ben atheïst." We keken elkaar aan zonder iets te kunnen zeggen. We wisten allemaal wat het betekende, maar we hadden nog nooit iemand ontmoet die het bestaan van de goden in twijfel trok!

6 Tabarlis

Op een andere dag werden ze boos op Limbatan, maar we begrepen niet echt waarom. Limbatan moest Dimbzi meebrengen voor het afscheidsfeest, maar hij moest thuis blijven omdat hij de enige is die een tv heeft in zijn omgeving, een buurman was gekomen om tv te kijken. Het maakte niet uit, er waren nog genoeg andere dingen te eten. Toch heeft dit detail de Aardbewoners echt geïrriteerd. Maar je begrijpt dat Limbatan niet anders kon! Als hij was gegaan, zou de hele buurt hebben geconcludeerd dat hij geen respect had voor de mensen die bij hem op bezoek kwamen!

7 Tabarlis

Als ik erover nadenk, waren de Aardbewoners misschien niet blij omdat er ruzies waren binnen de groep. Ik heb ze nauwlettend in de gaten gehouden en ik heb de twee jongens nooit hand in hand gezien of enig fysiek contact zien hebben. Ik denk dat ze niet echt goede vrienden waren. Zie je, het was niet elke dag gemakkelijk en soms waren we zelfs dicht bij een gevecht. Maar maak je geen zorgen, we realiseerden ons dat we ook veel gemeen hadden en alles is goed afgelopen. Ik realiseer me dat ik een beetje negatief was, maar we hebben echt buitengewone momenten beleefd die ik je in een nieuwe brief zal vertellen. Ik moet teruggaan naar mijn familie, ik ben nu al een uur alleen aan het schrijven naar je, en zoals je weet, beginnen ze het vreemd te vinden...

HANDOUT 1.2

Dialogoog mogelijk maken – twee visies voor één realiteit

Brief van Xavier naar zijn vriend Vincent

1 Xavier

Hi Vincent,

Hoe gaat het met je? Hoe was de zomer, met het herhalen van lessen om je voor te bereiden op examens? Oké, het is niet grappig... Zoals je misschien weet, ben ik net terug van de planeet Glorbuld waar ik een maand ("Aardemaand") heb doorgebracht met Karen, Sophie en Mehdi. Er zijn zoveel vreemde dingen gebeurd, ik moet het je vertellen.

Zodra we landden op de ruimtehaven, begon de verwarring. Verschillende mensen wilden ons helpen onze tassen te dragen... nou ja, dat zeiden ze... Gelukkig werden we gewaarschuwd om op te passen voor zakkenrollers en dieven. Eerst weigerden we beleefd en toen ze bleven aandringen, waren we een beetje standvastiger. Dus gingen ze weg en je kon zien dat ze gefrustreerd waren dat ze hun kans hadden gemist. We hadden geluk! Daarna gingen we naar buiten om onze contacten te ontmoeten die op ons stonden te wachten buiten de ruimtehaven.

2 Xavier

We wilden het project de volgende dag al beginnen omdat we een schema moesten volgen. Dus begonnen we met de bouw van de school en ik kan je vertellen dat we heel hard hebben gewerkt! Het probleem is dat we al snel merkten dat de Glorbuldiërs die met ons werkten niet dezelfde enthousiasme hadden, en er waren zelfs momenten waarop we echt het gevoel hadden dat ze ons dwarsboomden! Ongelooflijk, omdat we dit project voor hen doen!

3 Xavier

Hoe dan ook, alles gaat daar langzaam, zoals het openbaar vervoer bijvoorbeeld (kleine en vervallen bussen die ze Zamourion noemen). Als ze je een vertrektijd geven, kun je er zeker van zijn dat je minstens 2 uur kunt toevoegen. En als je vraagt wanneer we gaan vertrekken, antwoorden ze altijd met "Binnenkort!". Het is zo irritant, ik zweer het je.

4 Xavier

Laat staan de hygiëne. Ze gooien alles op de grond zonder enige zorg voor het milieu. In het begin wilden we ons goed gedragen, we raaptten onze blikjes op. Omdat we niet wisten wat we ermee moesten doen, begonnen we ze te begraven zodat het minder vuil was, en uiteindelijk gaven we het op. En wil je weten hoe Glorbuldians hun neus snuiten? Je leunt op één neusgat en je blaast stevig. Heel chique!

5 Xavier

Hoe dan ook, dat is zeker, ze lopen minstens 50 jaar achter op ons. Het blijkt wel uit de mensenrechten! Vooral wat betreft vrouwen- en kinderrechten. Weet je, Karen is een beetje feministisch, toch? Op een dag had ze een zeer openhartige discussie met een dorpsleider hierover. Ik weet niet of hij het echt begreep, eigenlijk reageerde hij niet veel.

6 Xavier

Nog een voorbeeld van hoe "achterlijk" ze zijn. Op een dag komen we door een moerassig gebied en een van de jongeren die ons begeleidt, vertelt ons op de meest eenvoudige manier: "Hier is een man die in een krokodil verandert." We keken elkaar een moment aan, maar we draaiden snel onze hoofden om niet in lachen uit te barsten. We hielden ons in, maar we waren er dichtbij.

7 Xavier

Diezelfde jongeman ergerde ons echt nog een keer. Het was het einde van het verblijf, we hadden een geweldige avond georganiseerd met alle mensen die we hadden ontmoet. Iedereen moest iets meebrengen, en hij moest Dimbzi meebrengen, dat is een heerlijke kip van daar. En... hij kwam nooit opdagen. De volgende dag, toen we hem zagen, vertelden we hem hoe boos we waren! Het was een totaal gebrek aan respect voor ons. Raad eens wat hij zei! Hij moest thuis blijven omdat een vriend kwam om tv te kijken! Kon geen valser excuus vinden... In ieder geval moeten ze serieuzer en betrouwbaarder worden, anders zullen ze nooit een ontwikkelde planeet worden.

8 Xavier

Oh, nog één laatste gekke ding, ik heb nog nooit zoveel homoseksuelen in mijn leven gezien! Er zijn tal van jongens die hand in hand lopen op straat. Op een dag wilde een van onze collega's mijn hand vasthouden, nou, ik kan je vertellen dat hij het niet twee keer probeerde! Zie je, het was niet elke dag gemakkelijk en soms waren we zelfs dicht bij een gevecht. Maar maak je geen zorgen, we realiseerden ons dat we ook veel gemeen hadden en alles is goed afgelopen. Ik realiseer me dat ik een beetje negatief was, maar we hebben echt buitengewone momenten beleefd die ik je in een nieuwe brief zal vertellen. Nu heb ik geen tijd, ik ben al te laat voor mijn vliegles.